

"Tak by som sebe daco dal"

Napísal o. Миша из России
Streda, 11 Máj 2011 03:11

Už niekoľkokrát som sa pokúšal naznačiť samému sebe osobitné pôstne dni, ktoré by mi pomohli viac sa boriť so svojimi hriechmi, no popritom zbaviť sa nadbytočnej tukovej vrstvy. Všetko bolo ľahké do desiatej hodiny. Potom sa začínali pokušenia niečo zjesť, alebo aspoň zahryznúť. Tu vznikali otázky, aké dôležité je jedlo, no zároveň vsplýval problém, aké miesto má v našom živote. Môže byť hlad tým momentom, ktorý bude určovať, čo a kedy máme robiť, kedy oddychovať a kedy si vychutnávať pozemské dobrá? Vari skutočne žijeme, aby sme jedli, alebo jeme, aby sme žili?

Jediný hlad, ktorý má právo ovládať nás, je hlad po Bohu, pretože jeho cieľom nie je na päť hodín naplniť žalúdok, ale zhromažďovať večný poklad a oslobodiť človeka od všetkých časných priviazaností.

Kristus dobre pozná ľudskú prirodzenosť, aj jej náchylnosti a problémy. Vie, čo je hlad. Vždy, keď hovorí o chlebe, vode, ktorá má viesť to večného života, počúvajúc si predstavujú zázračný bochník, prameň, niečo na typ „Mlynček var“, vďaka ktorým by sa už viac nebolo treba namáhať, len si užívať. Lenže čo by bolo výsledkom takého života? Premenili by sme sa na gule, ktoré by neboli schopné ničoho, len sa gúľať dole kopcom. No cesta života smeruje navrch. Neboli by sme schopní odpútať sa od tohto sveta.

Čo je nevýhodou, dokonca ponížením človeka, že často nás jedlo – hmota majú vo svojej moci. Inokedy je to životná nevyhnutnosť, od ktorej sa nedá oslobodiť neohroziac svoju existenciu (no to sa netýka nás, ale chudobných krajín), a inokedy závislosť od pôžitku, ktorá nevynechá možnosť poradovať sa príjemnou chuťou a vôňou. Možno práve uvedomenie si tejto biedy nám môže pomôcť oslobodiť sa od zbytočného prejedania a s ním spojeným množstvom nepotrebných zháňaní, toho, či iného tovaru, reštaurácií a pod. Zostaneme nám viac času, budeme viac spokojní s tým, čo sa nám poúka, vychutnáme si to, čo máme. A dúfam, že konečne siahneme po tom, čo nám núka sám Boh – po skutočne večnom chlebe. Ten je osobitý – podľa fyzickej váhy takmer nepodstatný, no podľa duchovnej - fundamentálny. Pre nás je jedinečný v tom, že, na rozdiel od bežného jedla, z nás nerobí tyčnikov, ale nás

"Tak by som sebe daco dal"

Napísal o. Миша из России
Streda, 11 Máj 2011 03:11

premieňa na Toho, koho prijímame.

Je v tom však jeden háčik. Prijímať treba s vedomím. Ak jeme Eucharistiu ako chlieb, tak to bude v duchovnom pláne iba chlieb – ďalší nepodstaný gram, hoci Kristus je aj tu prítomný na 100%. No komu sa má dať, keď ho nikto nečaká. Ak má byť Kristus u nás skutočne doma, srdce sa musí patrične pripraviť, a ako správny hospodár čakať s otvorenou náručou. Potom Ježiš tú istú nároč hojne naplní svojimi darmi. Myslím si, že to nie je veľa, čo sa od nás čaká, preto netreba prepúšťať ani jednu možnosť nechať sa takto obohatiť.

Nejde o vypočítavosť, ale spoluprácu s Ježišovou túžbou nestratiť nikoho, koho mu dal Otec. Preto najmä tí, čo sú už tak blízko, nemôžu nechápať, čo prijímajú. Ináč je to na skutočné zaplakanie nad biedou veriaceho človeka nepoznajúce svojho Boha.

Smutné je aj to, že si nedokážeme vždy uvedomiť, čo sa vo sv. prijímaní s nami deje, alebo že si kňaz neuvedomuje, čo sa na sv. omši deje pod jeho rukami. Pravdu povediac, nie vždy sme toho schopní, lebo na nás vlivajú mnohé faktory. Ne dá sa povedať, že je to trvalý stav.

Práve naopak, my máme šancu byť trvalo schopný vnímať a prijímať ponúkaný zázrak Eucharistie, len je treba sa vždy dostatočne pripraviť. Potom nás nikto neodlúči od spoločentva lásky s Bohom, ani smrť, ani pokušenie, ani hriech, dokonca ani my sami. NIKTO.